

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 396.

100de Møde.

Løvedagen den 15de Juni.

(Forts.)

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at imødegaae med nogle Bemærkninger de Forslag, som ere fremsatte til en Forandring af Pensions-scalaen, og som have gjentaget sig fra den anden Behandling. Jeg maa først tillade mig at imødegaae de Bemærkninger, som ere gjorte af den ærede Rigsdagsmand for Præsts Amts 1ste District (Hoffmeyer), hvis Foredrag deelte sig i 2 Dele, af hvilke den ene Deel var en anbefaling for hans eget Forslag, og den anden var en Critik over Udvalgets Scala. Jeg skal kort berøre begge Dele. Hvad hans Scala angaaer, antager jeg, at jeg ved Sagens anden Behandling har fremhævet alle Manglerne ved den, og fremfor Alt den store Uretfærdighed og det Urigtige, som ligger i det Princip, at man saaledes vil gaae ud fra, at den, som havde mere at leve af, kunde, efterat han engang var vant til den Levemaade, forholdsviis affæe mere end en Anden, som havde færre Embedsindtægter. Denne Sætning har den ærede Taler ikke forsøgt at modbevise; han har derimod udtalt sig endnu stærkere i en noget anden Retning, idet han har erklæret, at efter hans Mening skulde de, som hurtig vare stegne i Gage, faae mindre end de, som vare stegne langsomt. Men, mine Herrer! vi maae lægge Mærke til, hvad det vil sige, det er jo aldeles ikke Andet, end med andre Ord, at sætte en Præmie paa Middelmadigheden i enhver Henseende. De af vore Embedsmænd, som ere af nogen særdeles Dygtighed, af nogen Overlegenhed, og som derfor have været saa heldige at naae til de høiere Embeder i Staten, skulde miste en stor Deel af deres Gage, medens derimod de, som holde sig paa de lavere Poster, og som ikke have kunnet hæve sig op over det Sædvanlige, skulde miste meget lidt. Dette

synes mig at være et urigtigt Princip, og ihvorvel man maa indromme den ærede Rigsdagsmand, at det undertiden kun er Held, der bestemmer, om en Embedsmand kommer høiere i Veiret eller ikke, saa maa han dog paa den anden Side erkjende, at kan det end skee, saa bør det ikke være og er ikke Regelen; vi maae antage, at det ikke er Regelen, at en Embedsmand har Lykken at takke for, at han er kommen i et høit Embede, men at det derimod er Fortjeneste og Dygtighed, som afgjør det. Det maae vi antage, saafremt vi have nogen Tilid til Regjeringen og til vor Regjeringsform, men antager man dette, saa følger deraf, at vi ikke kunne affatte vor Pensionsloy efter en Grundsætning, der er af denne Beskaffenhed; dette være nok med Hensyn til den første Deel af den ærede Rigsdagsmands Foredrag.

Hvad den ærede Rigsdagsmand anførte mod Udvalgets Forslag, var fornemmelig dette, at der vare mange Embedsløbebaner, i hvilke der aldeles ikke fandt en saadan Stigen i Gage Sted, som Udvalget havde lagt til Grund for sin Scala. Den ærede Rigsdagsmand anførte nogle Exempler derpaa; men jeg maa tilstaae, at jeg finder disse Exempler særdeles uheldigt valgte; thi det forekommer mig, at de alle, saavidt jeg har kunnet opfatte dem, klarligen godtgjøre, at den ærede Rigsdagsmand ikke har været heldig i Valget. Saaledes anførte han for det Første som Exempel paa Embedsmænd, der ikke kunde stige over 1400 Rbd., Overlærerne ved de lærde Skoler; men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Overlærere meget ofte stige til at blive Rectorer, og det er endog det Sædvanlige; men det maa dernæst ogsaa bemærkes, at Overlærere, førend de blive Overlærere, næsten altid have været Adjuncter, og endvidere at en Gradation finder Sted i Adjuncters, Overlærers og Rectors Gager, saa at de stige indbyrdes 100 Rbd., 200 Rbd. ad Gangen. Dernæst har den ærede